

BLESTEMUL „PĂSĂRII PHOENIX” (Tezaurul de la Pietroasa)

Andeva, departe, în inima Europei Centrale, tocmai prin ținuturile unde legende spun că „Baba Dochia” (Mama Mare, Cybele ori Doamna Neaga, cum îi mai zic localnicii) obișnuia a călări pe un leu feroce, avându-l la dreapta ei pe falnicul Caloian (Attis, fiul lui Calaus), exact în zona unde Arcul Carpatic tinde a se recurba către miazănoapte, se înalță mândru și enigmatic, Muntele Istrița (din Județul Buzău), în timp ce pe un mic platou aflat la poalele sale, un ochi atent va descoperi comuna Pietroasele. Din vremuri străvechi această poziție a Muntelui Istrița, prezentând evident avantaj strategic, avea să fie folosită drept punct de observație de către întreaga populație carpato-dunăreană (fie ea vedică, pelasgică, tracică sau dacică, în speță înaintașii aceleiași națiuni, ai poporului botezat „Român” în „modernitate”). Reputatul istoric și cercetător în sfera timpurie a devenirii neamului nostru, profesorul Nicolae Densușianu, arată, printre altele, că prin anul 1847 încă se mai putea zări pe cel mai înalt și semeț pisc al amintitului masiv muntos un soi de val circular având diametrul de 6,32 m și care purta straniul nume „Șura de Aur”. Totodată, o altă stâncă aflată pe același munte prezintă simbolica formă a unui armăsar, făcându-i pe localnici a denumi locul „Piscul Calului Alb”. Fie sculptată de mâini omenești ori rezultat al eroziunilor naturale, stâncă respectivă este considerată de prof. Densușianu drept un monument votiv consacrat vechii Divinități supreme Solare, Uraniene.¹⁰¹ În fapt, cercetând mitologia

Fig.63. Așa arată așa zisa „Cloșcă”, „Fibula mare” de aur, cu granate și alte pietre semiprețioase. Să vedem cum este descrisă această „cloșcă” în cartea domnilor I. Miclea și R. Florescu, „Daco-Romanii”, Ed. Meridiane, 1980, p. 211: ”pe un schelet constituit tot dintr-o fibulă de tip cu ”capete de ceapă”este așezat un scut cu partea superioară rotundă și cea inferioară evazată, pe care a fost sudat un tub tronconic ajurat, terminat în cap de pasăre de pradă (ciudat cap de cloșcă !). Pe scut, un plas-tron central, mărginit de două fâșii rombice, arcuite, încearcă să redea penajul: o rețea de celule paralele și circulare, dispuse simetric, încadrează un mare caboson din cristal de stâncă și mai multe cabosoane mai mici, circulare și pătrate, din granate și turcoaze. Patru fâșii triunghiulare, acoperite cu motivul „ochiului de păun”, redau aripile și picioarele vulturului (să fi uitat autorul că este vorba de cloșcă?). Iar două fâșii triunghiulare cu vârful în jos, împărțite în mai multe celule în formă de pară, încrustate cu granate, încadrează două șiruri verticale de cabosoane din cristal de stâncă, granate și turcoaze și un șir orizontal care formează limitele plastronului. Aceste fâșii figurează coada în evantai a vulturului. De marginea de jos atârnau patru pendentive din aur ajurat și cristal de stâncă. Gâtul vulturului este încadrat cu granate în formă de inimă cu vârful în jos.” Vedem din nou cum o greșeală spusă de două ori devine un adevăr istoric! Uitați-vă și dumneavoastră pe gâtul așa-zisei cloști și vedeți unde este situat vârful inimii, în sus ori în jos! Dacă săracul Odobescu a descris greșit direcția vârfului inimii, nici acum după mai bine de un secol lumea nu vrea să vadă ce putem cu toții să vedem. Și cum am spus-o de multe ori: „o minciună repetată devine un adevăr și un adevăr neglijat trece în spațiul ocult!” Așa este și cu așa-zisa noastră istorie, unde dogma joacă un rol esențial: crede și nu cerceta! Ce ne-au spus vechi cronicari, din mănăstirile evului mediu, este un adevăr de necontestat; când „școala ardeleană a decis că noi suntem urmașii Romei, chiar dacă Bogdan P. Hașdeu a declarat-o greșeală istorică, noi continuăm să-i credem pe ei și să refuzăm să vedem adevărul, așa cum cei ce descriu și redescrivu „inimioarele,, de pe gâtul Păsării Phoenix refuză să le vadă că sunt cu vârful în sus și continuă ...din greșeală în greșeală spre victoria finală.

Fig.64. Patera din tezaurul de la Pietroasa, având un diametru de 25,7 cm, formată din două foi de aur, cea inferioară mai groasă și unitară, cea superioară decorată prin ciocănire cu motive figurate, grupate de la margine spre interior, după cum urmează: registrul limitat de profile, care formează chenarul, este decorat cu un vrej de viță de vie cu frunze și struguri, depășind uneori marginea inferioară; apoi un amplu registru circular, cuprinzând șaisprezece figuri, identificate după imaginația fiecăruia. Dacă Odobescu, care am remarcat cum vedea lucrurile pe dos, le considera personaje ale panteonului gotic, Cezar Bolliac, inițiatorul studiilor arheologice în România, exprima următoarea opinie, în „Trompeta Carpaților”, an. 1870, nr. 876, p. 3.:” zică cine orice va zice, zvârcolească-se oricât vor putea arheologii noștri, vasele de la Petroasa sunt vase dacice, cu stil dacic, pe un cult din Dacia”.

---

antică daco-românească, este vorba aici despre o nouă dovadă a cultului zeului solar trac, Gebeleizis, sau poate al vreunei și mai vechi divinități vedice. În plus, alte două stânci prezente pe Muntele Istrița, înfruntând veacurile, poartă denumirea de „Piatra Șoimului”, și nu departe de acestea se înalță, semeț, piscul botezat „Cuibul Corbului”, din care țâșnește apa limpede precum cleștarul a unui izvor zis „Fântâna Vulturului”. Apele sale se adună într-o imediată apropiere formând, la rândul lor, „Lacul Vulturului”.

După cum se vede, nici unul din reperele acestor locuri „bântuite” de legendă nu poartă vreo banală denumire de... găină, pui sau cloșcă (deși îndepărtatul Maramureș, din nordul Transilvaniei, se mândrește cu al său Munte Găina, locul unde se desfășoară, anual, „Sâmbra Oilor”, populara sărbătoare a ciobanilor din regiune). Și totuși aici, în anul de grație 1837, doi țărani din comuna Pietroasele, Ion Lemnaru și socrul acestuia, Stan Avram, aveau a face o descoperire senzațională și totodată de un interes arheologic primordial. Lucrând pe coastele amintitului Munte Istrița, spre a extrage pietrele necesare construcției unui pod, aceștia descoperă, sub un bolovan aflat la mică adâncime, o impresionantă colecție de podoabe din aur, însumând nu mai puțin de 22 de obiecte, vase și ornamente. Firi simple, „pragmatice”, țărani s-au grăbit să ascundă însă tezaurul ivit la lumină din negurile istoriei noastre pentru a plănui ulterioara și pripita sa comercializare, pe un preț „de nimic”, unui albanez numit Anastase Verussi. Negustorul respectiv se va dovedi și mai „inventiv” decât descoperitorii comorii, apucându-se să spargă o mare parte din neprețuitele obiecte cu dalta și ciocanul, sperând întru evitarea hoțescă, în acest fel, a intrării tezaurului sub jurisdicția legilor specifice ale Țării. Și-a trebuit să mai treacă, astfel, un an întreg până când, în 1838, guvernul Țării Românești să capete ceva informații despre existența acestei comori (la propriu și la figurat) și să încerce a salva ceea ce mai putea fi salvat. Ca urmare, pe la sfârșitul anului 1842 sunt depuse la Muzeul Național din București un număr de 12 piese aparținând tezaurului de la Pietroasa, urmând a fi ulterior cunoscute sub numele impropriu de *Cloșca cu puii de aur*.¹⁰²

În realitate, antichitatea nu a produs nici o valoare artistică (statuie, tablou, bijuterie etc.) care să nu reprezinte, în același timp, și-un simbol metafizic, iar dacă unele voci autorizate consideră azi că păsările de aur ar reprezenta, în fapt, simboluri ale vechilor divinități tracice ori geto-dacice (căroră li se mai spunea și „Bukolion”, sau „Vukalan”), poate că nu se înșală defel. Comoara despre care vorbim a fost găsită în vecinătatea acelu ansamblu natural ce include „Piatra Șoimului”, „Cuibul Corbului”, „Fântâna” și „Lacul Vulturului”. Se naște întrebarea: de unde, oare, se va fi născut ideea acordării denumirii de „Cloșcă“?!

Aplecându-ne asupra străvechilor legende și tradiții, vom constata că suprema și totodată cea mai nobilă și fenomenală zburătoare menționată în cadrul acestora a fost așa-numita „Pasăre Phoenix”. Conform teologiei antice, aceasta ar fi fost un unicat pe întregul mapamond (cu alte cuvinte singura „Semper Avis”). Ea constituia o zeităte solară consacrată astrului zilei, care trăia perpetuu în cicluri vitale estimate, după unii, la 700 de ani, iar după alții la „doar” 509. Periodic, la apropierea sfârșitului unui ciclu al lungii sale vieți, aceasta își construia un fel de cuib din ramuri alese și plante frumos mirositoare, în care își încheia astfel existența. Ulterior, „cuibul” se metamorfoza într-un ou, simbol al Genezei primordiale, conținând cenușa Păsării Phoenix, din care aceasta avea a renaște de-a pururi.

Dar să comparăm acum descrierile „Păsării” în viziunea anticilor cu aspectul așa-numitei „Cloști” din Tezaurul de la Pietroasa. Vom începe cu rândurile ce i le-a dedicat celebrul istoric grec Herodot: „Este o pasăre cu unele pene de culoare aurie și altele roșii, iar după formă și mărime asemănătoare cu acvila. Ea pleacă din Arabia, transportând în gheare un ou din smirnă, pentru a se duce în Templul Soarelui și a renaște”.¹⁰³ După Pliniu cel Bătrân, „...cea mai nobilă pasăre o reprezintă Phoenixul originar din Arabia, având mărimea unei acvile și gâtul ca aurul, parte a corpului roșie iar coada albastră, însă și aceasta întrețesută cu pene roșii. Phoenixul își transportă cuibul din Arabia până în apropiere de Panchea, în orașul Soarelui”.¹⁰⁴

Fig.65. Mult mai pragmatic , N. Densușianu, descrie un segment din patera de la Pietroasa astfel: „Apollo (Aplo la daci, după unii sinonim cu Zalmoxis N. A.) zeul luminii, al păstoriei și armoniei, asistă la sărbătoarea hiperboreilor în onoarea divinității Terra Mater. Lângă zeu se vede figurat Ianus, regele hiperboreilor, având pe cap ornamente arimaspice, în mâna dreaptă o diademă, ca însemne ale demnității, în stânga un arc cu coada înfășurată și jos ca atribut un delfin, emblema puterii sale peste mări. Lângă Ianus un prunc, personificația Anului Nou, aduce ca dar un coș cu un spic mare de grâu, iar în mâna stângă ține o palmă, simbol al tuturor succeselor fericite.”

Fig.66, 67. Această figură centrală, în jurul căreia se pare că tot universul mitologic dacic se învâрте, m-a intrigat cel mai mult. Poate și datorită faptului că mărand-o la maximum pe computer, nu i-am putut vedea fața, așa cum o descria N. Densușianu, deoarece fotografia este făcută, de sus, perpendicular pe această pateră. Așa că vă rog să vă uitați și la figura 64, pentru a o observa mai bine. Ea o reprezintă pe Gaea, sau Terra Mater, Mama Pământului. Ea se ridică în mijlocul acestei patere cam 7,5 cm și este înfățișată șezând pe un tambur circular, decorat cu un vrej de viță de vie, cu frunze și struguri. Ea poartă o tunică lungă, fără mâneci, e încinsă peste mijloc și ține cu amândouă mâinile, lângă piept, un pahar de formă conică. Zeița se distinge printr-o figură nobilă, majestuoasă și plină de siguranță.

Tipul ei nu este nici grecesc și nici gotic. Trăsăturile ei fiind caracteristice pentru o fizionomie din zona Dunării de Jos, o fizionomie dacică. Părul îl are strâns într-un coc, ridicat în sus, la spate. Înăuntrul acestui prim cerc, și deci în jurul zeiței primordiale, la picioarele ei se odihnește un păstor, având la picioare un câine, prietenul său cel mai bun. Îi urmează un leu, doi măgari și o leoaică. De fapt leul și leoaica o flanchează pe Mama Pământului, în dreapta și respectiv stânga. În cerc, în jurul lor se găsesc 16 figuri de zei și zeițe, formând un cerc solemn, aducându-și omagiile lor Zeiței Mame.

Și, conform cercetărilor geografului Mela, „Panchea” se afla tocmai în apropierea Munților Ceraunici, adică Munții “Cernei” de astăzi. Textele marelui poet roman exilat Ovidiu considerau că Phoenixul ar fi viețuit pe o colină aparținând celor mai frumoase meleaguri ale Elizeului, de fapt una și aceeași regiune geografică a timpurilor preistorice cu Valea Jaleșului din România modernă, care începe din sus de Arcani.¹⁰⁵ Ar rezulta, așadar, că cea mai faimoasă înaripată a religiei pre-creștine poate fi localizată concret într-o legendară regiune a emisferei nordice, aflată sub orizontul cel pur și senin al Istrului (fluviu numit ulterior „Dunăre”), din apropierea sus-numiților Munți Ceraunici.

Iată, prin comparație, cum se prezintă „Cloșca” noastră de la Pietroasa: fibula reprezintă imaginea unei păsări sacre, cam de mărimea unui șoim; întreaga suprafață a acestei zburătoare, modelată în aur masiv, fusese inițial decorată cu felurite pietre prețioase ori semiprețioase roșii, verzi, albastre și galbene. Deasupra, în creștet, „Cloșca” prezenta un imens granat roșu, tot din pietre roșii fiindu-i și ochii, în timp ce coada i se termina în nenumărate lăntișoare suspendate, din aurul cel mai fin.

Scriitorul român Alexandru Odobescu, cel care avea a-și însuma anii dedicați studierii pasionate a respectivului tezaur într-o monumentală lucrare publicată la Paris, *Le Trésor de Petrosa*, „uita” însă a o mai numi „Cloșca” pentru a se referi, în schimb, la „gâtul Vulturului”, care îi apărea încadrat cu granate având forma unor inimioare cu vârful în jos¹⁰⁶ (în fotografii, eu le-am văzut totuși cu vârful în sus!).¹⁰⁷ Și tot el, Odobescu, vorbește în detaliu despre „ciocul și ceafa Vulturului”, de asemenea ornate cu granate de o mărime apreciabilă. Și întrucât la străvechiul popor carpato-dunărean, cu deosebire în cadrul cultului religios, toate își aveau formele și canoanele lor tipice, se poate sintetiza, afirmând în consecință, că avem de-a face cu figura celebrei Păsări, căreia un artist anonim îi va fi dat „viață” după un model strict tradițional! De altfel, atunci când, în anul 1885, prof. N. Densușianu lucra la a sa *Dacie Preistorică*, el nu uita să menționeze *Octoihul Slavonesc* tipărit la 1575, în care Pasărea

Phoenix este descrisă printr-un detaliu suplimentar, acela că ține în cioc o cruce încârligată de forma vechii zvastici pelasgice, un foarte vechi simbol al Soarelui „renăscut” odată cu apariția primăverii.¹⁰⁸ Și tot astfel apare ea și în *Psaltirea Slavo-Românească* din 1577.¹⁰⁹

Mai târziu vom găsi Phoenixul ca pasăre heraldică în emblemele Țării Românești, fiind reprezentată exact în momentul depunerii cuibului deasupra unor flăcări regeneratoare, având deasupra-i Soarele, Luna și Ursa Mare (constelația „Carul Mare” de azi, compusă din 7 stele), deci în total 9 aștri “veghetori” ai eternității sale, iar în cioc ținând acum tradiționala cruce creștină ce avea a înlocui primordiala zvastică (vezi *Pravila* tipărită la Govora în 1640)¹¹⁰. Dar și „istoricii” ceva mai nechemăți în domeniu au un drept al opiniei personale; iar aceștia, fără a cerceta prea mult covârșitoarea semnificație din substratul acestei descoperiri, s-au grăbit în a cataloga prima reprezentare mondială autentică a legendarei Păsări Phoenix drept o „amărâtă” de „Cloșcă cu pui”! Când, de fapt, „puii” sugerează simbolic tocmai eterna renaștere a Phoenixului din propria-i cenușă, ca mici duplicate menite a reface, iarăși și iarăși, divinitatea originară! Dar așa-zișii „istorici” ai noștri de ieri și de azi nu se opresc aici. Foarte recent vede lumina tiparului la București volumul *Heraldica României*¹¹¹ scrisă și redactată de Maria Dogaru; cartea mi-a plăcut pe ansamblu dar, văzând cum sunt, deliberat, omise ori trecute „pe linie moartă” nenumărate informații și raționalmente considerate, probabil, „neconfortabile politic”... cum este crucea pelasgică, sigur că m-am simțit jenat pentru nerespectarea adevărului.

Dar, așa cum comorile Faraonilor egipteni și-au dovedit malefica influență asupra tuturor descoperitorilor lacomi, cât și a profitorilor ce le-au râvnit ulterior, putem spune și dezvolta, în ce constau manifestările unui similar blestem învăluind Tezaurul descoperit la Pietroasa, blestem menit a-i afecta letal, la propriu și la figurat, pe toți acei ce i-au încercat sau îi vor încerca înstrăinarea de urmașii vechilor pelasgi, carpato-danubieni, stăpânitorii săi eterni de fapt și de drept. Straniu este că nu doar Lemnaru, Avram și Verussi

*Inscripția de pe veriga de la Pietroasa, astfel cum a fost publicată de Micali în *Monumenti inediti* (Firenze, 1844, Tav. 53) și reprodusă de Fabretti în *Corpus inscr. ital.* (1867), nr.62*

*Inscripția de pe veriga de la Pietroasa, după reproducerea galvano-plastică, făcută pentru Muzeul din Berlin în a. 1855-56. După Henning, *Die deutschen Runendankmäler*, 1889, Taf. II.3*

Inscripția de pe veriga de la Pietroasa, reprodusă de C. Bolliac în „Trompeta Carpaților“, nr. 939, din 1871

Fig.68. Diferite reproduceri ale verigii de la Pietroasa, așa cum le prezintă N. Densușianu în *Dacia Preistorică*, Ed. Meridiane, București, p. 428, 1986.

aveau să moară la scurt timp după ilegalitățile comise asupra tezaurului dat la lumină, dar și tănuitorii obiectelor ce n-au mai putut fi recuperate de Guvern urmau a o sfârși la fel de repede și straniu, de obicei în mod violent.

În iarna anului 1875, comoara este furată din muzeu, pe o noapte cu viscol grozav, de către un fost seminarist pe nume Pantazescu. Iute prins și închis, acesta va fi împușcat într-o impulsivă încercare de evadare. Însuși scriitorul Alexandru Odobescu, autorul celebrului *Pseudo-Kynegheticos (Fals Tratat de Vânătoare)* se sinucide în mod bizar, la scurt timp după ce „îndrăznește” a publica *Le Trésor de Petrosa* tocmai la Paris, deci nu în România, țara sa de origine. La începutul veacului nostru, „inteligentul” guvern român din timpul primului război mondial face o greșală istorică: evacuează tezaurul țării, inclusiv „Cloșca cu puii de aur”, la Moscova spre a-l salva de armatele Puterilor Centrale, „uitând”, probabil, vechea zicală după care... „ce ia muscalul, e bun luat”! Însă, de îndată ce Phoenixul pelasgic „se trezește” reținut abuziv la Kremlin, pe cuprinsul uriașei Rusii încep să se petreacă uriașe nenorociri (vezi și *Dacia Secretă* de Adrian Bucurescu): are loc o lovitură de Stat bolșevică ce instaurează un sistem social negând existența oricărei divinități, întreaga familie imperială a țarului Nicolae al II-lea Romanov, autoritate supremă în momentul acelei „preluări” a tezaurului, o sfârșește violent - fiind executată și izbucnește războiul civil; mai târziu, milioane de ruși pier atunci când Germania atacă U.R.S.S., și încă și mai mulți din cauza genocidului ordonat de Stalin, din pricina ororilor sistemului comunist în general. În plus, mai toți conducătorii României care fie n-au reușit (cazul lui Antonescu), fie nici măcar n-au dorit recuperarea „Păsării Phoenix” din locurile străine „cuibului” ei (cazurile Dej și Ceaușescu) urmau să sfârșească de moarte năprasnică, deseori întocmai lui Pantazescu, Odobescu sau țarului Nicolae al II-lea!¹¹²

Tezaurul de la Pietroasa poartă într-adevăr un teribil blestem, încrustat într-o verigă, iar sensurile sale se dezvăluie doar ochiului atent și minții cultivate: de la stânga la dreapta, inscripția tracică

înfățișează trinitatea HUTEN IAREN EIVEN, în traducere: „Casa (Neamul) în pace să-ți fie”, dar, citită pe dos, cuvintele devin NEVIEN ERAI NETUH, adică: „Blestemat să fie răufăcătorul (hoțul)”.¹¹³

Poate că ar fi mai bine să le spunem și rușilor adevărul, poate vor și ei, ceva mai multă liniște în țară... După cum locul „Inelului Nibelungului” nu poate fi decât în apele Rinului, „Casa” Păsării Phoenix trebuie să redevină, cât mai curând, România.

„CUIUL DĂCIC” SAU „CUIUL LUI PEPELEA”

Pe data de 4 Septembrie 1997 soseam la Chișinău să-mi întâlnesc un prieten, Tudor Panțâru - fostul ambasador al Republicii Moldova la Națiunile Unite - și să mă reped până la Orheii Vechi, din rațiuni sentimentale familiale. Am întâlnit o mulțime de oameni minunați dar povestea unuia dintre ei mi s-a părut deosebit de interesantă. L-am cunoscut pe Andrei Vartic, de profesie fizician-spectroscopist, un pasionat al istoriei dacilor, care-mi spunea: „Este trist să stai de vorbă cu arheologi care sapă tot cu lopata veche de 20-40-100 de ani și nimic altceva, menținând cercetarea arheologică, în România, pe poziții aproape paukeriste, negând ori refuzând să vadă rădăcinile extraordinare pe care românii le au în civilizația lumii.

A face azi cercetare arheologică fără laboratoare de teren, care să-i spună cercetătorului ce rocă sapă, ce compoziție are cutare cărămidă sau ciob, fără acces la Internet, la cele mai solide baze de date, fără urmărire prin satelit a ceea ce se întâmplă în Carpați (ca de pildă misterioasele „arsuri”), fără o echipă solidă multidisciplinară incluzând sociologi, etnologi, istorici, medici, economiști, este în cercetarea arheologică modernă „un fel de a juca țurca pe rampa de lansare a unei rachete, nevăzând altceva decât tuiul”.

L-am întrebat cum de a ajuns să fie așa de pasionat de daci, la care Andrei mi-a răspuns:

„Pe vremea când eram student în anul I la Fizică, în 1966, la Leningrad, unchiul meu, Grigore Constantinescu - absolvent al Sorbonei - mi-a făcut cadou cartea lui Daicoviciu *Dacii* - pe atunci o carte interzisă pe teritoriul Republicii Socialiste Sovietice Moldovenești. Am devenit așa de îndrăgostit de acei daci, încât imediat după colapsarea imperiului sovietic, am fugit repede „Acasă” în Munții Orăștiei, ca să-i întâlnesc pe daci ori pe urmașii lor.”

Ce a realizat Andrei Vartic, în expediția sa, este formidabil.

Acesta descifrează topografia dacică, redescoperă metalurgia dacică - cea mai avansată din lumea antică - descrie materialele de construcție dacice, în special betoanele dacice, vorbește despre cosmogonia dacică, moralitatea la daci și ce este cel mai important îi redescoperă pe daci, scriind cărți ca: *Ospețele Nemuririi*, *Enigmele civilizației dacice*, *Fierul-Piatra*, *Dacii-Timpul*, *Magistrarele tehnologice ale civilizației dacice*, publicându-și cercetările chiar și în conferințe NATO.

El, Andrei Vartic, ridică vâlul nepăsării de pe trecutul nostru dacic. În timp ce se plimba, acum 7-8 ani, în jurul Movilelor Ciclopice de la Șona, descoperă în huma acestora o veritabilă gheară de sfinx; fiind un om corect, el cheamă Institutul de Arheologie din Cluj, care trimite pe cineva, ce sosește peste noapte, o ridică și... dispăre.

„Ei, așa or fi legile pe aici” și-a spus Andrei, puțin necăjit că ei, arheologii, nu au discutat și cu el.

Era vară, frumos, pădăii galbene peste tot când Andrei găsea calupuri de fier dacic de peste 40 kg, și din nou corect îi anunță pe „tovarășii” arheologi care vin, iau și... pleacă.

Tot el găsește în sanctuarul dacic de la Racoș cuie dacice pe care le predă reprezentanților arheologiei române. Din porția acestora primește... un cui dacic pe care Andrei avea să-l cerceteze.

El trece cuiul peste graniță, acasă, de cealaltă parte a Prutului, la ceilalți români, urmași ai acelorași daci, dar despărțiți de niște politicieni care i-au convins pe istoricii moldoveni că ei ar fi de un alt neam și că ar vorbi și o altă limbă, diferită, moldovenească, ce ar avea doar niște foarte mici asemănări cu limba română, prea mici pentru a fi luate în considerație.

Studiind cuiul dacic vechi de peste 2000 de ani, Andrei realizează că acesta nu era nici mâncat, nici acoperit de rugină; o adevărată minune. Astfel începe istoria aceluia cui dacic, adevărat Cui al lui Pepelea în contextul noilor preocupări pentru istoria strămoșilor noștri, dacii.

Andrei ia cuiul și fuge cu el la Institutul de Metalurgie de la Bălți unde, minune, X-Ray-ul arată că e vechi de peste 2000 de ani, având în componența lui nici mai mult nici mai puțin decât alfa-fier pur de 99,97%; nici urmă de impurități, adică de compuși ai carbonului ce rămân de la prelucrare.

O „minune antică”, ce se poate obține numai în condiții speciale de laborator sau în Cosmos! Până la ora actuală sunt cunoscute în lume

numai două exemple de astfel de fier antic: stâlpul de fier de la Delhi și un disc din Mongolia, datat din secolul IX, cercetat și în laboratoarele de la NASA, cât și la Universitatea Harvard. Specialiștii spun că procesul modelării unui obiect din fier pur este mult mai complicat chiar decât obținerea lui, dată fiind posibilitatea introducerii în el a unor impurități.

Discul din Mongolia putea fi modelat doar în Cosmos, susțin specialiștii de la NASA, iar cercetătorii de la Chișinău aveau aceeași părere despre „cuiul dacic”.

Andrei, pragmatic, mai neîncrezător, a fugit cu cuiul la Leningrad, la Institutul Metalurgic, căci, fier pur o fi el, dar poate că suprafața lui să fi fost vopsită cu vreo vopsea „dacică” specială, ca să nu ruginească. La Leningrad cercetătorii au mai descoperit o minune, despre care voi relata mai târziu.

Vrând să verifice minunea, Andrei ia „Cuiul lui Pepelea” și fugе la Moscova. Și de astă dată rezultatul a fost același: cuiul dacic era acoperit, nu cu vopsea, ci cu trei straturi moleculare, perpendiculare, care-l protejau impecabil, păstrându-i puritatea, aceste trei straturi fiind:

1. suprafața - Magnetită „ Fe_3O_4 ”,
2. oxid de fier „ FeO ”,
3. alumo-silicați.

Prin cercetările efectuate de profesorul Kiosse și Dr. Galina Volodin, utilizând metode de iradiere X-Ray aplicate la pelicule subțiri de semiconductori (așa-numitele unghiuri mici) s-au putut observa peliculele protectoare despre care am vorbit mai sus. Profesor Daria Grabco a studiat la microscop microstructura deosebită a fierului dacic și a mai observat că acest fier are două straturi de „domene”, unul central și unul de suprafață. Domenenele, și aici este „ciudățenia”, sunt orientate perpendicular unul pe altul asta însemnând că, mai întâi s-a solidificat (în câmpul magnetic al Pământului) stratul interior, apoi, peste el s-a aplicat în stare lichidă un alt strat, care s-a solidificat și el, dar... în altă poziție față de câmpul magnetic al Pământului!

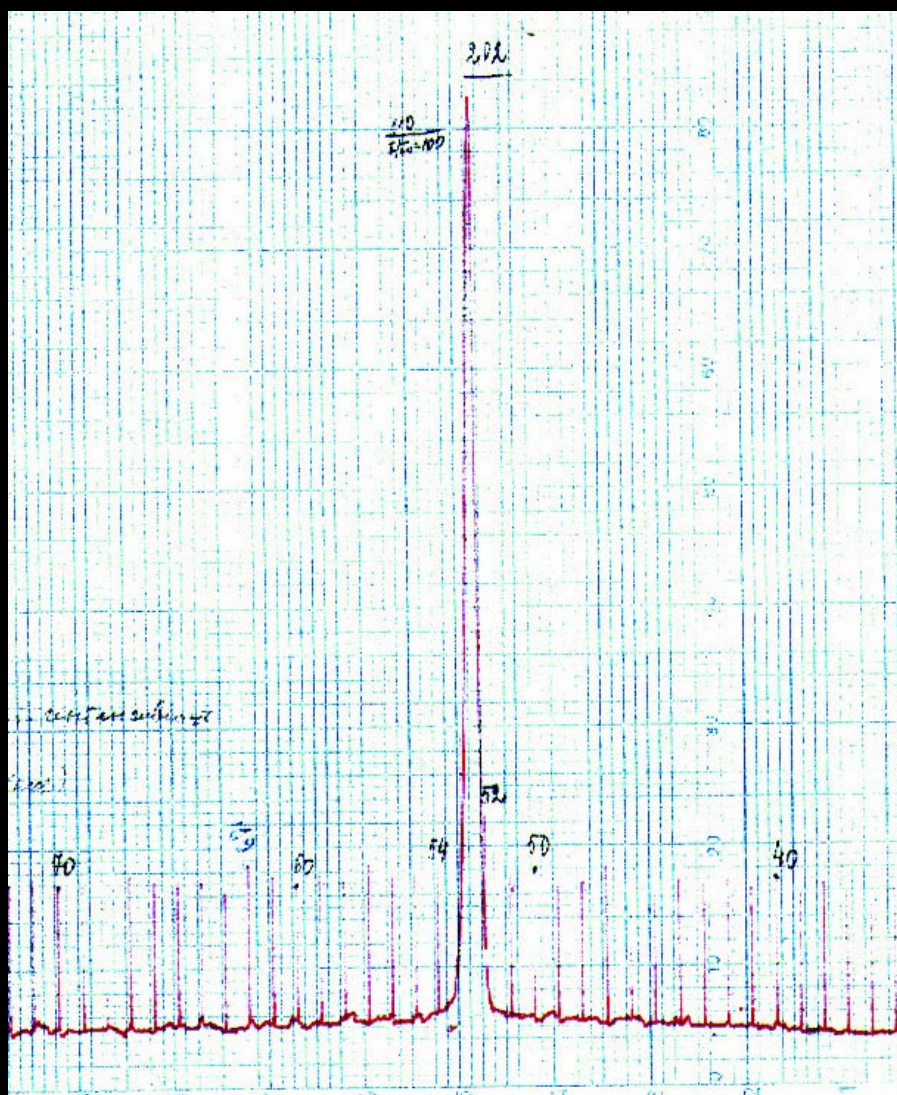
Deci asta se întâmpla acum peste 2000 de ani, într-o țară sălbatică, populată de țărani daci, primitivi și sălbatici, cuceriți mai târziu de romani (numai 14% din teritoriul Daciei) care au sosit cu o „mică” armată de 150.000 de legionari și cărora le-au trebuit mai mult de șase ani să cucerească doar... o mică porțiune din spațiul dacic! Oare s-a întrebat cineva cum a putut rezista în fața Romei, o simplă civilizație țărănească?

Fig.69. Prin munții sfinți ai Țării Dacilor, grădinile de zarzavat ale țăranilor ascund bogății arheologice de nedescris. Ceramica dacică, care se găsește din abundență, pe pământul lui Bodea, îl împiedică pe acesta să-și culeagă roadele muncii: "Oriunde sapi dai de ele, de parcă-i un blestem", spune sârmanul sătean.

Descoperirile legate de cuiele dacice, care nu vor să ruginească, după mai mult de 2000 de ani, de betoane și cărămizi, de ceramica dacică ce are atât de mult metal în ea, încât o atrage și magnetul, toate acestea ar trebui să redeștepte orice cercetător „somnoros”, toate acestea l-ar face și pe un miop să-și pună pe nas „ochelarii științei”, dacă nu din patriotism cel puțin din interes științific!

Fig.70. Spectrograma fierului, pur, dacic, care nu vrea să ruginescă nici după mai mult de 2000 de ani. Cercetare realizată în 1995 de Gh. Kiosse, G. Volodin, D. Grabco, C. Posteuca, N. Malcoci, I. Andronic sub conducerea d-lui acad. Sergiu Radautan. Faptul că în mai 1995 dl. profesor Ioan Glodariu, șeful șantierelor din Munții Orăștiei, i-a dat lui Andrei să „studieze” un cui dacic, care nu vroia să ruginescă de peste 2000 de ani, în umezeala și intemperiiile unui sanctuar dac de la Racoș, din Perșani, nu l-a împiedicat pe același Andrei Vartic să găsească o lupă (bolovan) din același alfa-fier pur tocmai la Peștera Bodii. Distanța dintre Racoș și Peștera Bodii fiind de peste 100 km. Ciudați și acești strămoși ai noștri, care atinseseră perfecțiunea în obținerea și protejerea fierului (și nu numai a fierului dar și a aurului, pe care nu-l foloseau nici pentru podoabe, nici pentru monede și pe care, totuși, îl adunau în cantități uriașe).

*Andrei Vartic, *Magistralele tehnologice ale civilizației dacice*, Ed. Basarabia, 1998.

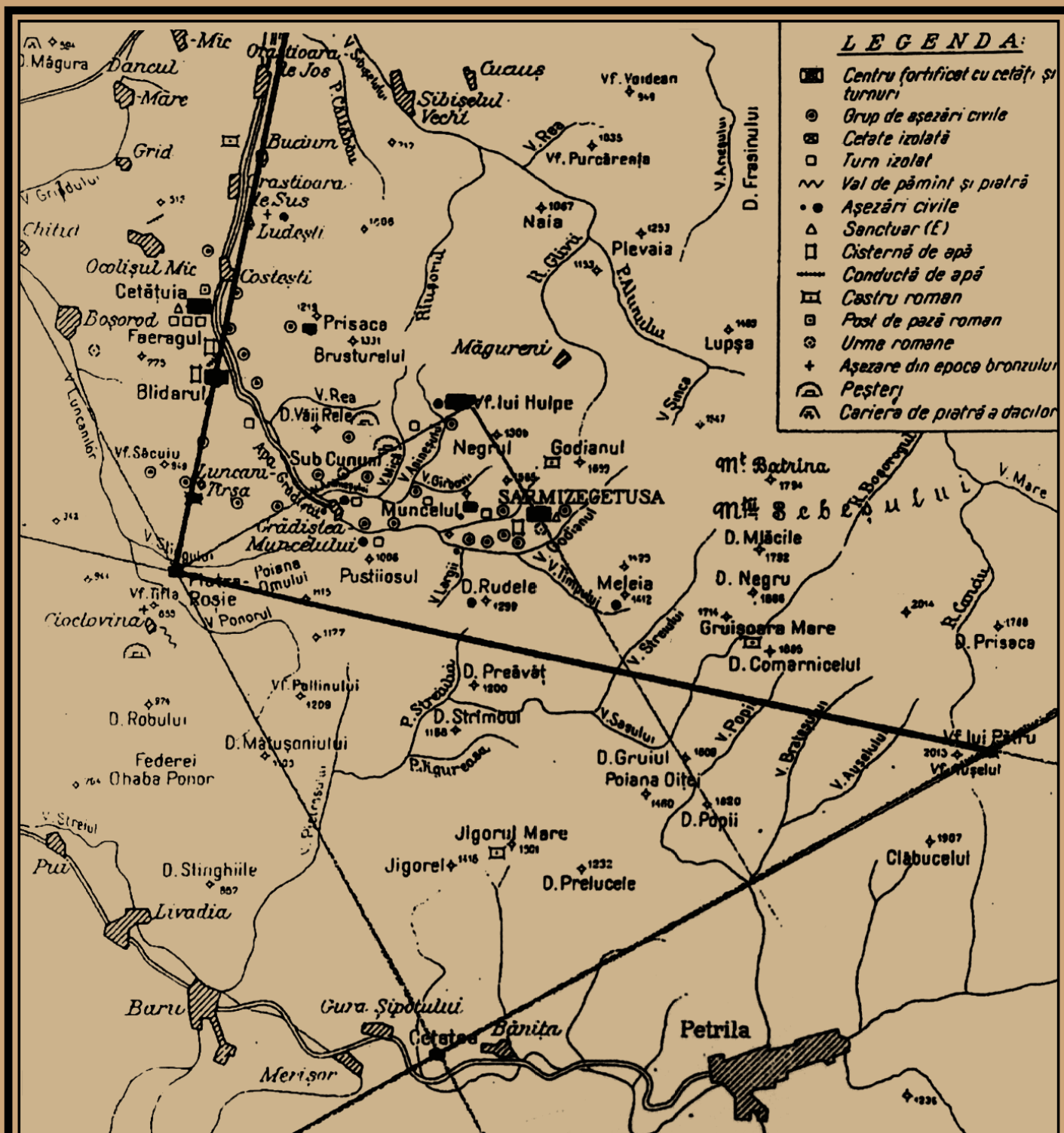

Fig. 71. Cetățile și așezările dacice din Munții Orăștiei, după Hadrian Daicoviciu, *Dacii*, Ed. pentru literatură, 1968. Andrei Vartic, în *Magistralele tehnologice ale civilizației dacice*, Ed. Basarabia, 1998, unește aceste cetăți și astfel ne apare o nouă semnificație, fascinantă, un mesaj transmis de acei daci eternității. Unghiul dintre Vârful lui Pătru, Piatra Roșie și Blidaru este un unghi drept. Și unghiul dintre Vârful lui Pătru, cetatea dacică de la Banița și cea de la Piatra Roșie este tot drept. Perpendiculara pe linia Banița-Piatra Roșie ne duce în cetatea dacică din vârful lui Hulpe. O altă perpendiculară ne trimite direct la Sarmi-seget-usa. Am luat și eu un compas, am măsurat distanțele, apoi unghiurile, lucru ce-l poate face oricine și ... așa este negru pe alb.

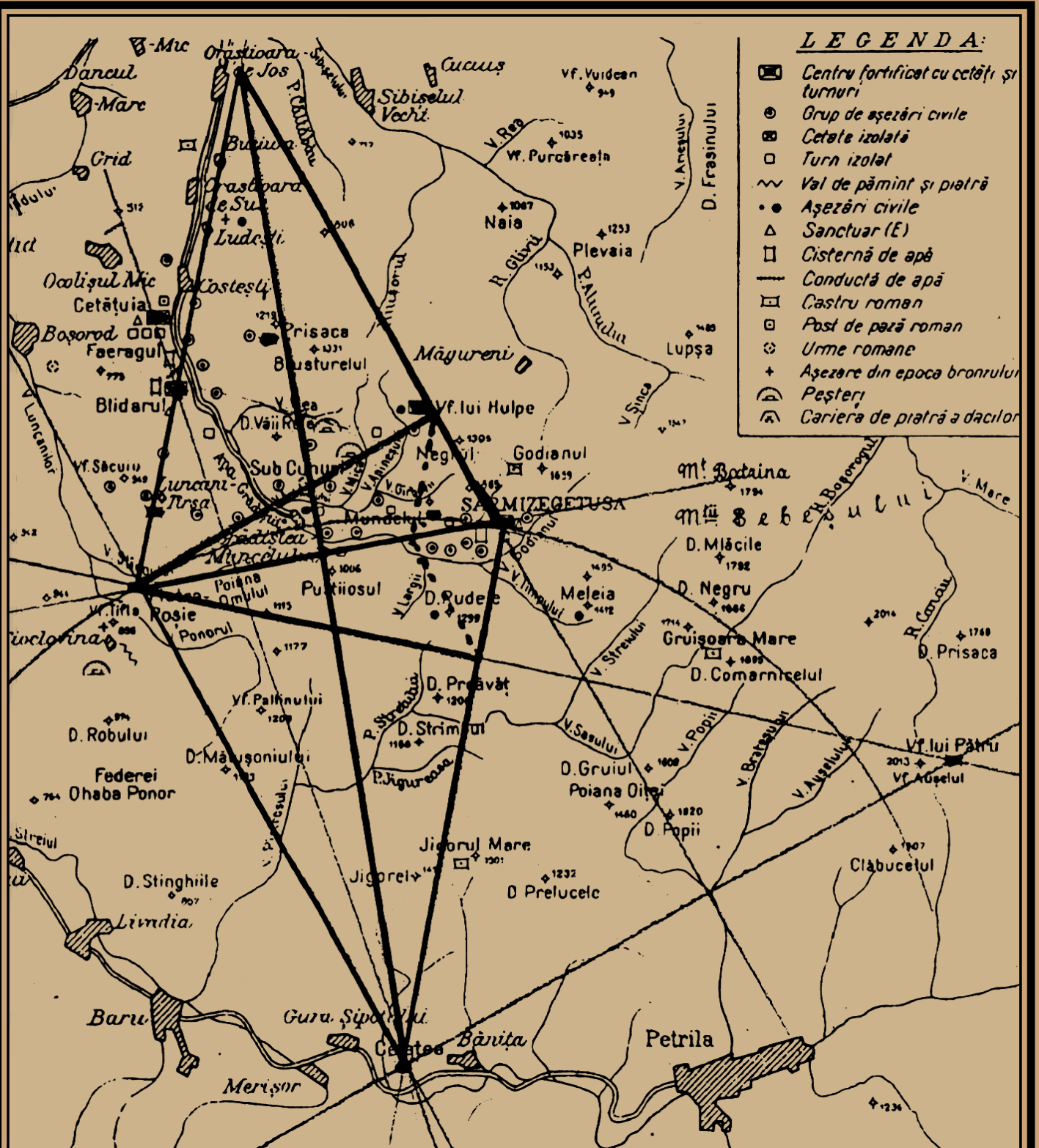
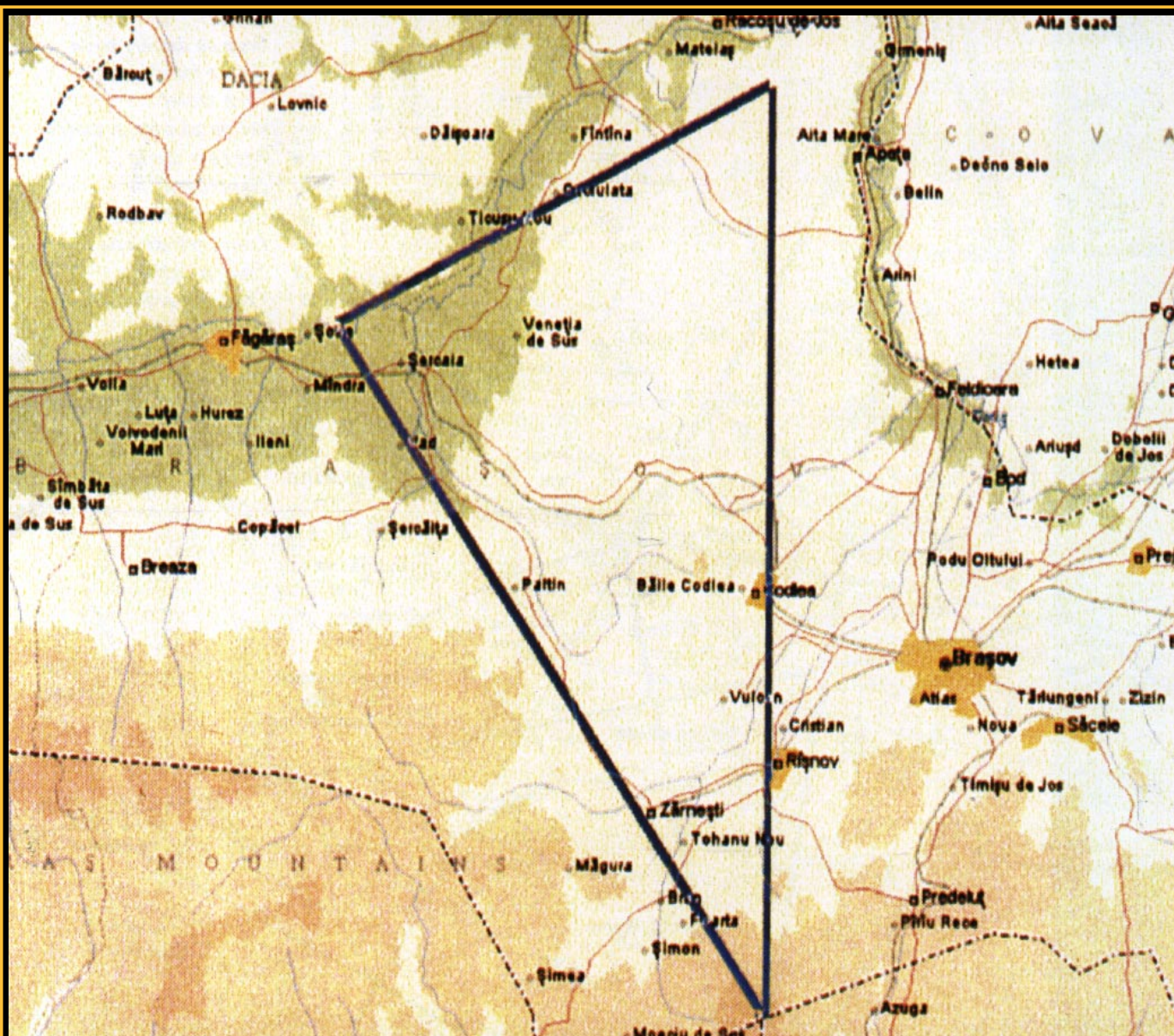

Fig.72. Dar prietenul meu Andrei nu-și cunoaște măsura și continuă să le unească pe vechile cetăți dacice. Astfel perpendiculara ce împarte linia topografică Piatra Roșie – Sarmizegetusa în două părți egale, trece prin cetatea Bănița.

Fig. 73. Și cum nimeni nu-l poate opri pe același Andrei, el continuă să întindă linii dând dureri de cap celor ce vor să-l audă, eu fiind unul dintre aceștia. Așa că, să luăm o riglă, un compas și un raportor și să pornim la lucrul ce îl poate face orice elev și anume să-l verificăm pe Andrei! Unim Vârful Omu cu cetatea dacică de la Racos, apoi cu celebrele piramide de pământ de la Șona (fiica regelui Șona, Sitra, s-a măritat cu Rama, cel puțin așa ne spun Vedele) numite și gurueți (în sanscrită guru însemnând: profesor, învățător, educator). Rezultatul nu întârzie să se arate: Racosul care este la 60 km de Vârful Omu formează un unghi de 30 de grade cu Șona, iar unghiul pe care Șona îl face cu Racosul și Vârful Omu este de 90 de grade. Ne apare astfel Triunghiul Divin (cateta opusă unghiului de 30 de grade este egală cu jumătate din ipotenuză) pe care piramidele de la Șona îl formează cu cetatea dacică de la Racos și Vârful Omu. Astfel algoritmul topografic al dacilor cuprinde perfect și Șona și Om-ul, și teorema lui Pytagora (înainte de nașterea acestuia!) și cea a lui Thales, și triunghiul de aur al egiptenilor și... o istorie întregă.
Fig. 71-72-73. Magistralele tehnologice ale civilizației dacice, Andrei Vartic, Ed. Basarabia, Chișinău, 1998.

De ce se temeau romanii de daci? De ce Caesar și Burebista au murit în același timp? De ce, de la moartea lui Caesar (care dorise să pornească războiul împotriva dacilor) și până la cucerirea a numai 14% din Dacia, de către Traian, au mai trebuit să treacă 150 de ani? De ce în toți acești 150 de ani romanii și dacii nu s-au avântat în conflicte directe? De ce nici o armată romană nu pleca la război fără să aibă cel puțin un doctor dac cu ea?

Ce or fi avut de împărțit dacii și romanii ca aceștia din urmă, după cucerirea unei bucăți așa de neînsemnate din teritoriul Daciei, să declare cea mai lungă sărbătoare cunoscută până în zilele noastre, o sărbătoare de nici mai mult nici mai puțin de 123 de zile, în care poporul roman putea să mănânce și să bea gratuit pe socoteala statului ... 123 de zile?

Ce or fi sărbătorit de fapt romanii?

Astfel se demonstrează că ei, dacii, au lăsat documente mult mai rezistente în fața măcinării timpului decât cele ale anticilor greci sau romani, dar în alt limbaj decât în cel scris-vorbit. Limbile sunt și ele supuse distrugerii, alfabetele la fel.

Însă dacii ne-au lăsat mostre de „civilizație” extraordinară, ca:

- Betoane perfecte nedistruse de timp, apă și intemperii de peste 2000 de ani,

- Metalurgie mai avansată decât cea din zilele noastre - cuie care nu ruginesc de 2000 de ani, calupuri de fier de 40 kg, când romanii nu puteau să topească în cuptoarele lor bucăți mai mari de 25 kg,

- Modele matematice ca cele de la Grădiștea Muncelului, și desigur cele topografice, prin așezarea „așa-ziselor cetăți” din Munții Surianului, Cindrelului, Perșanilor (Racoș), într-o ordine perfect geometrică, de invidiat chiar și azi.

Ce e trist e că nici guvernul, nici savanții nu se interesează de aceste lucruri. Iar Andrei Vartic în loc să găsească nu înțelegere, ci dorința arzătoare din partea compatrioților români, a fost nevoit să se ducă în Rusia cu acel „Cui al lui Pepelea”, spre a-i cerceta misterele. De ce nu s-a oferit Institutul de Metalurgie din România să facă studii, dacă nu din sentiment patriotic, măcar din interes științific? Pe Andrei Vartic l-a chemat și președintele de atunci, Ion Iliescu, pentru o întrevedere de 15 minute, care a durat o oră și jumătate, urmată de promisiuni - dar guvernul s-a schimbat!

Istoria poporului nostru carpato-dunărean nu a fost scrisă încă, iar Sarmisegetusa este încă un mister acoperit de pământuri care poate că o și protejează.

Vorbind de capitala dacilor, unii spun că numele ei vine de la numele de persoane Sarmis e (și) Getuza, alții mai inițiați în tainele vedice îl citesc Sarmi-Seget Usa, adică „Eu mă grăbesc să curg” (în sanscrită). Din nefericire azi plâng și caprele din Munții Orăștiei de mizeria ce domnește în „Zona Sacră” a Sarmi-Seget-Usei. Excavații neprofesionale cu buldozere, nepăsare, chiar reavoință iau locul a ceea ce ar fi trebuit să fie grija cu totul specială pentru acest tezaur istoric, grija concretizată în constituirea unei rezervații a cetăților dacice din Munții Surianului.

Iată un alt nume ciudat și plin de semnificații. Cu privire la acesta, același Andrei Vartic preciza că Surya era zeul soarelui la indienii arhaici, urmași ai arienilor carpato-danubieni. Ce conexie este între daci și indienii arhaici? Ar trebui ca aceasta să ne dea de gândit. O altă legătură între aceste două civilizații este relevată de semnificația comună în cele două culturi, a cuvântului *Pitar* - cel ce aduce pita (în sanscrită), cunoscut și sub numele de Dyaus Pitar (de aici vine salutul daco-român „bună ziua”, adică „Bun e Dyaus”). El a fost primul mare zeu al arienilor (indo-europeni cum se mai spune). De la numele lui se trage cel al lui Zeus la greci (Saturn la romani).

Referindu-ne, poate, la cel mai vechi mit al genezei, se zice că atunci când Zeului Suprem i-a plăcut Pământul, a dat naștere prin respirația sa celor 7 zei ai lumii, avându-l conducător pe Marele Zeu Dak-Sha (întemeietorul divin al poporului dac); acesta, după ce s-a uitat peste tot pe pământ, a găsit un loc unde ape albastre țâșneau din munți împăduriți, dealuri blânde îi înconjurau, acoperite de covoare verzi de iarbă, unde clima era blândă și... în timpul nopții a populat acest spațiu sacru cu primii 10.000 de fii, fiii lui iubiți, dacii, „poporul ales”.

BIBLIOGRAFIE

1. *Smithsonian Timelines of the Ancient World*, Smithsonian Institution, New York, 1993, pp. 117,121.
2. Marija Gimbutas, *The Language of The Goddess*, Harper's Ed., San Francisco, 1991, p.234.
3. Paul Lazăr Tonciulescu, *De la Tărtăria la Țara Luanei*, Ed. Miracol, București, 1999, p.9.
4. V.G. Childe, *The History of Civilization - The Arians*, Barnes and Noble Books, New York, 1993, pp. 176-177.
5. John V.A. Fine Jr., *The Early Medieval Balkans*, Ann Arbor, The University of Michigan Press, 1991, p.305.
6. Gabriel Gheorghe, *Lingvistica, Istoria... defilee de erori*, în *Getica*, 1-2/1992, p. 35.
7. Marija Gimbutas, *Civilizație și cultură*, Ed. Meridiane, București, 1989, pp. 49 și 296. Cf. Gabriel Gheorghe, *În vechime Franța a fost românofonă*, în *Getica*, 1-2/1992, p. 25.
8. E.J. Rapson (Ed.), *The Cambridge History of India*, Cambridge Univ. Press, Cambridge, 1922, vol.I, pp. 65-76.
9. Nicolae Densușianu, *Dacia Preistorică*, Ed. Meridiane, București 1986, pp. 444-467.

10. N. Iorga, *Istoria Românilor*, vol. XXX, partea I, București, 1936, p. 14.
11. N. Densușianu, *op. cit.*, vol. I, partea I, p. 98
12. Cesar Pruteanu, *Limba dacilor*, Institutul de Cercetări și Cultură Dacică, București.
13. N. Iorga, *op. cit.*, p. 30.
14. *Chronicle of the World*, Ecam Publications, Prentice Hall, 1990, p. 182.
15. A. Stan și Remus Rus, *Istoria Religiilor pentru învățământul preuniversitar*, Ed. Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Buc., 1991, p. 149.
16. Raymond Bonner, *The Land that can't be named*, în *The New York Times*, 14 May 1995.
17. Adrian Bucurescu, *Dacia Secretă*, Ed. Arhetip, București, 1998, p. 166.
18. Joannes Magnus Gothus, *Historia de Omnibus Gothorum Sueonumque Regibus*, c.IV-c.XV, Roma, 1554.
19. Alexandru Pele, *Vidul demografic*, Ed. Abaddaba, Oradea, 1998, p. 113.
20. A. Bucurescu *op. cit.*, p. 170.
21. *Ibidem*, pp. 170-171.
22. *Ibidem*, p. 15.
23. Marcela Nica, *Istoria Românilor*, Ed. Meridiane, București, 1994, pp. 9-11.
24. Carolus Lindius, *Zamolxis Primus Getarum Legislator*, Upsala, 1687.
25. C. Iordache, *Știință, cultură, documente*, în *Renașterea Daciei*, Nov. 1992.
26. Andrei Vartic, *Magistralele tehnologice ale civilizației dacice*, Ed. Basarabia, Chișinău, 1998, p.51.
27. Marcela Nica, *op.cit.* p.26
28. Dumitru Almaș, *Decebal*, Ed. Meridiane, București, 1972, p.94.
29. *Ibidem*, p.95.
30. Bonaventura Vulcanius, *De literis et lingua Getarum siva Gotharum*, Lyon, 1597.
31. Ion Miclea și Radu Florescu, *Decebal și Traian*, Ed. Meridiane, 1980, p.11.
32. Theodor Mommsen, *The Provinces of the Roman Empire*, Barnes and Noble, New York, 1996, vol. I, p. 224.
33. Fontes II, *Izvoare privind istoria României - Fontes historiae Daco-Romanae*, Ed. Academiei, București, 1964, 6-7.
34. Fontes II, 6-7.
35. Petru Maior, *Istoria pentru începutul românilor în Dacia*, Ed. Junimea, Iași, 1990, p. 294.
36. *Istoria Bisericii Universale*, I, 79, vezi: Pr. D. Bălașa, *De la Regina Hestia la împărăția Daciei în Renașterea Daciei*, An II, Nr. 4, Ianuarie 1993, București, p. 1.
37. Pr. Dumitru Bălașa, *Țara Soarelui sau Istoria Daco-României*, Ed. Kogaion, 1977, p. 65.
38. *Ibidem*.
39. Vezi *Dochiana*, Revistă de cultură (director Pr. D. Bălașa), an 1, nr. 1, 1996, p. 2.
40. Mircea Eliade și Ioan Culianu, *Dicționar al Religiilor*, trad. de Cezar Baltag, Ed. Humanitas, București, 1993, p. 265.
41. Fontes I, *Izvoare privind istoria României - Fontes historiae Daco-Romanae*, Ed. Academiei, București, 1964, p. 65.
42. Vezi Adrian Bucurescu, *Dacia Secretă*, ed. Arhetip, București, 1997, p. 136.
43. Vezi Mihail Diaconescu, *Istoria Literaturii Dacoromane*, E. Alcov Edimpex, București, 1999, p. 355.
44. A. Bucurescu, *op. cit.*, p. 21.
45. Rupert Furneau, *Ancient Mysteries*, Ballantine Books, NY, 1977, p. 97.
46. *Chronicle of the World*, Ecam Publications, Paris, London, 1989, p. 182.
47. Herodot, *Istoriei* II, 56.
48. Herodot, *Istoriei* V, 9.
49. Strabon, *Geographia* VII, 5, 1.
50. Marija Gimbutas, *The Goddesses and Gods of Old Europe: Myths and Cult Images*, Univ. of California Press, Berkeley, CA, 1996, p. 16.
51. I.C. Drăgan, *Noi Tracii*, Ed. Scrisul Românesc, Craiova, 1976, p. 90.
52. *Time Magazine*, April 27, 1998, pp. 62-63.
53. Nicolae Densușianu, *Dacia preistorică*, Ed. Meridiane, București, 1986, p. 485; vezi și Alexandru Pele, *Vidul demografic și matematica*, Ed. Abaddaba, Oradea, 1998, p. 175.
54. Paul Lazăr Tonciulescu, *De la Tărtăria la Țara Luanei*, Ed. Miracol, București, 1996, pp. 23-25.
55. *Ibidem*, p. 22.
56. Marija Gimbutas, *The living Goddesses*, University of California Press, 1999, pp.50-51
57. Nicolae Miulescu, *Dacia - Țara zeilor*, I, II, Colecția Trika, Iași.
58. H. P. Blavatsky, *The Secret Doctrine*, II, The Theosophical Publishing Comp., London, New York, 1888, p. 82.
59. N. Miulescu, *op. cit.*, II pp. 22-23. Vezi și Dimitrie Cantemir, *Descrierea Moldovei*, Ed. Litera, Chișinău, pp. 29-30.
60. *Ibidem*, II, pp. 32-40.
61. Herodot, *Istoriei*, V, 3, trad. Felicia Vanț-Ștef, București, 1954, pp. 29-30, vezi Pr. Conf. Dr. Al. Stan și Prof. Dr. Remus Rus, *Istoria religiilor*, Ed. Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1991, p. 149
62. *Ibidem*

63. Clement Alexandrinul, *Îndemn către neamuri*, Migne, PG t8, col. 175.
64. Ion Miclea, Radu Florescu, op. cit., p. 75.
65. R. Rus, op. cit., p. 151.
66. *National Geographic*, vol. 195, No. 4, April 1999, p. 72.
67. Al. Strachină în *Țara înainte de toate* (coordonator Valentin Borda), Ed. Țara Noastră, București, 1994, p. 91.
68. Herodot, *Istoriei*, IV, 94, 95 în *Izvoare privind istoria României*, I, pp. 47-51.
69. Alexandru Strachină, op. cit., p. 85.
70. Mariana Marcu, *Reperă lingvistice arhaice românești pentru conturarea unui cult solar la traco-geto-daci*, în *Țara înainte de toate*, ... p. 180.
71. *Ibidem*, p. 197.
72. *Ibidem*, pp. 192-193.
73. *Ibidem*, pp. 198-202.
74. Nicolae Densușianu, op. cit., pp. 654-655.
75. Herodot, *Istoriei*, Cartea a V-a, 5 și 8, în *Izvoare privind istoria României*, I, pp. 65-71.
76. Pr. Prof. Dr. Alexandru Stan, Prof. Dr. Remus Rus, *Istoria Religiiilor*, Ed. Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1991, p. 153.
77. *Ibidem*, pp. 150-153.
78. Adrian Bucurescu, *Dacia Secretă*, Ed. Arhetip, București, 1997, p. 14.
79. Vezi V. Pârvan, *Getica*.
80. Adrian Bucurescu, op. cit., pp. 14-15.
81. E.J. Rapson, ed., *The Cambridge History of India*, Cambridge University Press, Cambridge, 1922, pp. 65-76. Vezi Gabriel Gheorghe, *În vechime Franța a fost românofonă*, în *Getica*, Tom 1, nr. 1-2, 1992, p. 15.
82. Pr. Conf. Dr. Alexandru Stan, Prof. Dr. Remus Rus, *Istoria Religiiilor*, Edit. Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1991, p.214
83. *Upanishads*, Penguin Books Ltd., 1975, England, p.14
84. Gabriel Gheorghe, op. cit., p. 9.
85. P. Giles, în *Cambridge History of India*, I, pp. 68-70. Vezi V. Gordon Childe, op. cit., p. 139.
86. H.P. Blavatsky, *The Secret Doctrine*, The Theosophical Publish. Comp., London, 1888, p. XXXVIII.
87. C. I. Istrate, *Nicolae Desușianu: viața și opera*, în *Dacia Preistorică* de Nicolae Densușianu, Institutul de Arte Grafice „Carol Göse”, București, 1913, p. CII.
88. V. Gordon Childe, *The Arians*, Barnes and Noble Books, 1993, pp. 176-177 (vezi harta).
89. Helena Petrovna Blavatsky, *The Secret Doctrine*, II, Theosophical University Press, Pasadena, CA, 1988, p. 101.
90. *Ibidem*, vol. I, p. 4.
91. *Ibidem*, Vol. I, pp. 4-5.
92. *Ibidem*, p. 5.
93. *Ibidem*, vol. II, p. 4.
94. *Ibidem*, vol. I, p. 5.
95. *Ibidem*, Vol. II, p. 99.
96. *Ibidem*, Vol. I, p. 375.
97. Elizabeth Clare Prophey, *The Lost Years of Jesus*, Summit University Press, 1987.
98. Despre frecvența acestui simbol vezi Marija Gimbutas, *The Living Goddesses*, University of California Press, Berkeley, CA, 1999, p. 78.
99. *Ibidem*.
100. Vezi *Dokiana, Revistă de Cultură*, An I, Nr. I, 1996, Director Pr. D. Bălașa, Sutești-Vâlcea, p. 11.
101. Nicolae Densușianu, op. cit., p. 404.
102. *Ibidem*, p. 406.
103. *Ibidem*, p. 422.
104. *Ibidem*.
105. *Ibidem*, p. 428.
106. *Ibidem*, planșa 803, p. 211.
107. Ion Miclea, Radu Florescu, *Daco-Romanii*, II, Ed. Meridiane, București, 1980.
108. N. Densușianu, op. cit., p. 427.
109. Bianu & Hodos, *Bibliografia rom.*, tom I, p. 61(1575), 67(1577), vezi Densușianu, op. cit., p. 427.
110. *Ibidem*, p. 426.
111. Maria Dogaru, *Heraldica României*, Ed. Jif, București, 1994
112. Adrian Bucurescu, *Dacia Secretă: Taina Tezaurului de la Pietroasa*, în *România Liberă*, Vineri 23 februarie 1996, p. 15.
113. Adrian Bucurescu, op. cit., p. 123.

MERGI LA SECȚIUNEA URMĂTOARE